

Anahtar
Ceylan Erden

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Gökçe Hilal Tırpan

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-8579-07-9

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ANAHTAR

CEYLAN ERDEN

“Benliđimin sahibi Yaren
Ezel`e”

◆❁★ BEN KİMİM? ★❁◆

Gözlerimi, hastanenin soğuk ve boğucu odasında açtığımda hâlâ nefes alıyor olmamın, benim lanetim olduğunu düşündüm. Oldum olası hastanelerin keskin ilaç kokusundan, kasvetli beyaz odalarından, acıyla bekleyen hasta yakınlarının güzel bir haberi nefeslerini tutarak beklemelerinden ve hastanelerin genelde acı içeriyor olmasından nefret ederdim. İnsan, kontrol edemediği her şeye düşman kesilir. Benim için hastaneler böyle yerlerdi: İçinde umut kırıntısı barındırmayan ve neşeye yer olmayan yerler.

Bütün bunlara ek olarak, bir de metale dokunamama durumum vardı ki sanırım en kötüsü buydu. Bedenime temas eden herhangi bir çelik obje, elimin ayağımın boşalmasına ve kendimden geçmeme sebep oluyordu. Üstelik iğne, korktuğum şeylerin başında geliyordu. Bu yüzden mecbur kalmadıkça hastanelerin önünden bile geçmezken, şimdi bir odada kolumda serumlarla,

damarlarıma gönderilen yoğun miktarda sakinleştiricinin etkisinden gözümü bile açamıyordum. İçimden çığlık çığlığa ağlamak, dokunduğum her şeyi parçalamak gelirken, bedenim hislerimin tam aksine fazlasıyla sakindi. Yaşadıklarım karşı bedenimin verdiği bu tepki kalbimdeki acıya düpedüz ihanetti. Gözlerimi zoraki açtığımda, başucumda ablam olarak bildiğim ve bir abla gibi sevdiğim Suna duruyordu. Gözlerimi açtığımı görünce oturduğu sandalyeden heyecanla ayaklanıp hemen ellerimi tuttu. Ellerimi kavrayan ince kemikli elleri titriyordu.

“Güneş, iyi misin kızım?”

Heyecan ile sorduğu bu soruya kahkahayla karşılık vermek istedim. Nasıl iyi olabilirdim ki? Hayatımın gidişatı zaten fazlasıyla zordu. Değer verdiğim tek insanın beni sonsuza kadar terk etmiş olması, uyanırken gördüğüm bir kâbusun içine düşmem değil miydi?

“İyi değilim, Suna Abla.” dedim titreyerek. “Bütün olanların bana kötü bir rüya olduğunu söylemeni istiyorum. Lütfen her şeyin bir rüya olduğunu söyle!” Kendime gelmeye başlarken, bulanık anılarım saklandıkları yerden haince çıkmaya başlamışlardı bile. Annem gitmişti ve ben gidişinin her anını hatırlıyordum.

Sesimin yükselmesine hâkim olamamıştım. Gözümünden süzülen yaşlar, içimde yaşadığım acıyı dışarıya bir ayna gibi yansıtıyordu. Suna abla her zamanki şefkatiyle yanağımı okşadığında, yaşadıklarımın gerçek olduğuyla bir kez daha yüzleştim. Hüzünlü bakışları gözlerime kenetlenmişti.

“Hepsi geçecek. Sana şimdi bu sözlerim sıradan geliyor fakat kısa bir süre sonra haklı olduğumu anlayacaksın. Yaşadığımız zaman boyunca sevdiğimiz insanların kayıplarına tanıklık ederiz

ama ölümün yüzü soğuktur, Güneş. Zamanla acının hafiflediğini ve alıştığını fark edeceksin. Güçlü durmak zorundasın.”

Bu bilindik, ezbere kelimeleri söylediğinde, benim için hiçbir anlamı olmayan bu boş cümleleri daha çok duyacağımı ve bunları her duyduğumda beynime binlerce balyoz iniyormuş gibi hissedeceğimi o an anlamıştım. İnsanların sınınamadığı acılar hakkında konuşup nasihat vermeleri bana oldum olası komik gelirdi zaten. Teselli vermek isterken gülünç duruma düştüklerinin farkında bile değillerdi. (*Belki de bu yalnızca benim için öyleydi.*) İçimdeki keskin acıyı ve bu acının sebep olduğu kahrolası karmaşıklığı yaşamadan nasıl anlayabilirdi ki?

Kesik bir nefes alarak kafamı sağ tarafımda duran cama çevirdim. Göğsümde binlerce bıçak dönüyormuş gibi hissettiğim o korkunç ağrı, derin bir nefesi ciğerlerime doldurmama engel oluyordu. Uzun zamandır temizlenmediği belli olan pencerenin kirli camlarından içeri, sarı ışık okları dik bir şekilde süzülüyordu. Öğle saatlerinde olduğumuzu tahmin ettim. Güneş çoktan doğmuş ve etrafı tembelce aydınlatıyordu. Sevgili adaşım o gün de her gün olduğu gibi, üstüne düşen görevi kusursuz bir şekilde ve bencilce yerine getiriyordu. Oysa ben gün hiç aydınlanmasın ve tüm dünya içinde çakılıp kaldığım karanlığa benimle gömülsün isterdim. Kendimi öyle daha iyi hissedebilirdim.

Bu imkânsız ve bencilce bir istekti. Güneş, var oluşundan bu zamana dek yaptığı gibi her sabah doğacak, insanlar telaşla yapmaları gereken işleri halledebilmek için koşturacak, düşüncesizce kalp kıracak, bir gölge gibi bizi takip eden hain ölümü hatırlamadan hayatlarına devam edeceklerdi. Peki ya ben yaşadığım bu acıyla hayatıma nasıl devam edecektim? Ölmeyecektim ama bir ölüden farksız olarak yaşayacaktım. Sadece nefes alan bir ceset

gibi, bu korkunç dünyaya yalnız katlanmak zorunda kalacaktım. İlahî bir kalemden, kötü bir senaryo ile yazılmış olan hayatım, tek tesellim olan annem ile yok olup gitmişti. Kafamı kemirip duran düşüncelerden zorla sıyrılıp Suna ablaya döndüm;

“Buradan çıkmak istiyorum. Daha fazla kalmamın bir anlamı yok.” dedim, neredeyse duyulması bile güç olan bir ses tonuyla. Saçlarımı okşayan elini hızla tuttum ve yalvararak sözlerimi tekrarladım.

“Lütfen, Suna Abla, beni götür buradan.”

Suna abla başını iki yana salladı. Yüzünde benim çektiğim acının yansıması vardı. Bütün gece benimle kalmış, zaten yorgun olan bedeni uykusuz kalmış olmanın da verdiği yorgunlukla epey çökmüştü. Gözlerinin altındaki pürüzsüz torbalar morarmıştı. Ağlamamak için çabaladığını, yüzündeki kasılmalardan anladım.

“Biraz daha kalarak kendini toparlaman senin için daha iyi olur.” dediğinde, verdiğim cevap beklediğimden daha yüksek bir ses tonuyla çıkmıştı.

“Hayır! Burası beni daha çok hasta ediyor!”

Olduğum yerden doğruldum. Ufak bir an her şeyin etrafımda dönmesine aldırış etmedim. Kolumdaki serumu tek hareketle çektim. Küçük bir sızıyla açılan damar yolumdan ince bir kanın sızdığını fark ettiğimde, işaret parmağımla baskı uygulayıp gözyaşlarımı yüzüme düşen saçlarımla gizlemeye çalıştım.

“Burada kalmak acımı hafifletemez. Evime gitmek istiyorum”

Yeniden sakinleşmeye çalışıyordum. Benim durumumdaki biri için bu hiç kolay değildi. Zavallı Suna abla, çaresizce sehpanın üzerindeki pamuğu alıp akan kanı sildi, ardından yatağın yanındaki küçük komodinden bir yara bandı çıkararak açık damar

yoluma dikkatlice yapıştırdı.“Tamam, Güneş’ciğim, sakin ol. Nasıl istersen öyle yapacağız. Seni buradan bizim eve götüreyim. Birkaç gün benim evimde kalırsın. Hem Sinan enişten de çok sevinir.”

Kadife gibi içime işleyen ses tonunda kıskanılacak bir merhamet gizliydi. Görünüşü ile eş değer, mükemmel bir ses tonu vardı. Sadece konuşarak bile insanı etkisi altına almayı başarıyordu. Fakat bu kez bende işe yaramamıştı. Kibar olmaya özen göstererek reddettim. İçinde bulunduğum durumun içler acısı olmasına ve yaşadığım her şeyi kırıp dökme isteğime rağmen, onu incitmemek için insanüstü bir çaba sarf ediyordum. Bir an önce evime gitmek ve annemin hatıralarıyla dolu evde doyasıya ağlamak istiyordum. Onu bir daha asla göremeyeceğim yeni ve ebedi evine bırakılmasının üstünden sadece üç gün geçmişti. (*Bu kısmı Suna abla anlatmıştı.*) Onsuz üç gecemi hastanede sakinleştiricilerle uyuyarak geçirmiştim. Bu acıyla yüzleşmekten korksam bile, bir an önce yüzleşmem ve alışmanın bir yolunu bulmam gerektiği gerçeği yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Suna abla hayır dediğim bir şeye asla evet demeyecek kadar dik kafalı olduğumu bildiğinden olacak, teklifinde ısrar etmedi. Yer çekimine yenik düşen omuzlarını silkti;

“Sinan abini arayayım da gelip bizi alsın. O zamana kadar biraz daha dinlen. Ben de çıkış işlemlerini halledeyim.”

Benim baskımla aldığı kararın hoşnutsuzluğunu bana belli etmemeye çalışıyordu. Kanımda dolaşan sakinleştiricinin etkisiyle yalpalayarak ayağa kalkmaya çabalarken, Suna abla çıkış işlemlerini halletmek için çoktan aşağıya inmişti bile. Merhametine ve iyi niyetine bir kez daha hayran kalmıştım. Çalıştığım küçük çorap atölyesinin sahibiydi. Lise son sınıfta okuldan ayrılıp orada işe başlayınca, bana ablalık yapmaya başlamıştı. Benim

tabiatımda insanlara karşı ön yargılı ve mesafeli davranmak vardı. Bu yüzden ona alışmam zaman almıştı, ancak kalbindeki iyilik, kısa sürede ona alışmamı sağlamış ve kalbimin kapılarını sonuna kadar açmama neden olmuştu. Kırk yaşındaydı. Çok sevecen ve büyüleyici bir ruha sahipti. Yuvarlak beyaz yüzü yaşını gösterecek şekilde hafif kırışıklıklarla doluydu. Gözleri, ruhundaki ışık gibi parlak ve gökyüzü kadar maviydi. Parlak, gür sarı saçları kısa ve özenliydi. Giyimi her zaman temiz ve sadeydi. Yirmi iki yıldır evliydi fakat hiç çocukları olmamıştı. Beni hiç sahip olamadığı kızının yerine koymuştu. Bunu devamlı dile getirmekten çekinmiyordu.

Sinan abi ile birbirlerine olan aşkını, bu durum asla gölgeleyememişti. Aralarındaki bağ aşktan fazlasıydı. İkisi de saygılı ve fazlasıyla iyi niyetli insanlardı. Doktor bir daha çocuklarının olmayacağını söylediğinde o yüzünü avuçlarına gömmüş ağlar-ken Sinan abi ellerini tutmuş: “Sakin üzülme, ben sana çocuk da olurum.” demişti. Bu kısmı anlattığı her an, yüzünde hüzünlü güller açardı. Onlarca kez dinlediğim hikâyede beni de en çok mutlu eden kısım buydu: Gerçek aşkın varlığı... Bu hikâyeyi her dinlediğimde, daha dünyaya bile gelmemişken beni terk eden babama karşı nefretim katbekat artardı. Hayatın, insanlara karşı asla adil olmadığını bir ispatıydı bu. Dünyada ebeveyn olmayı hak etmeyen insanlar çocuk sahibi olurken, harika bir aile olacak insanlar ise çoğu zaman çocuk sahibi olamazlardı. Dünya kötü ve adaletsiz bir yerdi. Ben kendi zihnimde birbirlerini boğan düşünceler ve anılar içinde savaşıırken Suna abla ve Sinan abi içeriye girdiler. Sinan abi yanıma yaklaşıp titreyen nasırlı elleriyle oturduğum yerde saçlarımı okşadığında, yeniden ağlamaya başlamıştım bile.

“Başın sağ olsun. Üzülme kızım. Yalnız değilsin, biz varız.”

Başımı hiç tatmadığım bir baba sevgisiyle göğsüne bastırıldı. Ellili yaşlarına merdiven dayamış, kır saçları ve nur gibi yüzüyle tabiri caizse tonton bir dedeydi. Suna abla ile aralarında on yaş vardı.

“Biliyorum, Sinan Abi,” dedim, başımı göğsüne yaslayıp ağlarken. “iyi ki varsınız. Olmasaydınız ne yapardım, bilemiyorum.”

Bana başın sağ olsun demişti ve sağ olan bir baş, o an için isteyebileceğim en son şey bile değildi. Suna abla sırtımı sıvazladı.

“Hadi, elini yüzünü yıka da bir an önce çıkalım buradan.”

Başımınla onaylayıp dediğini hemen yaptım. Sinan abinin göğsünden başımı kaldırıp gözyaşlarımı elimle sildim. Ağır adımlarla yalpalayarak tuvalete girerken beni karşılayan ayna, yine kalbimin sıkışmasına neden oldu. Son birkaç yıldır aynalara düşman olmuştum. Bunun sebebi, aynaya birkaç dakikadan fazla baktığımda gördüğüm garip ve anlamsız gölgelerdi. Aynadaki yansımamda hemen arkamda beliren, cismi olmayan siyah gölgeler...

Bundan, anneme bile çok uzun bir süre boyunca bahsetmemiştim. Zihnimin derinliklerine gömüp, aynalara mecbur kalmadıkça bakmamaya çalışarak kendime bir tür koruma mekanizması oluşturmuştum. Derin bir nefes alıp kalp çarpıntımı duymazdan geldim. Aynaya bakmamaya özen göstererek ellerimi yıkadım. Yüzüme bir avuç su çarparken, soğuk suyun bütün hücrelerimi harekete geçirmesine izin verdim. Bozuk bir saat gibi tekleyen, ağır adımlarla tuvaletten çıktım. Sırtımda ağırlığımı taşıyamadığım bir kamburun hayali varlığıyla Suna abla ile Sinan abinin yanına geldim. Suna abla çantalarımızı alarak koluma girdi ve

hep birlikte kapıdan dışarıya çıkıp ağır adımlarla basamaklardan aşağıya doğru inmeye başladık. İlaç kokuları burnuma süzülüp midemi bulandırıyor. Ağlamaktan şişmiş ve görüşümü bulanıklaştıran gözlerle etrafa bakarken, yakınına kaybetmiş birkaç insanla karşılaşmak acımı birazcık da olsa hafifletmiş gibiydi.

Bir acı yaşadığımızda, etrafınızda aynı acıyı yaşamış insanlar görmek acınızı hafifletebilir. Başkalarının da aynı acıyı yaşamış olması size güç verir. Her ne kadar basit görünse de ayakta durabilmek için en etkili teselli yoludur. Hastanenin çıkış kapısına vardığımızda, Sinan abinin “emektarım” dediği o eski mavi araba, kapının önünde sessizce bekliyordu. Motorun cızırtılı sesi soğuk havanın içine karışırken arabaya bindik ve İstanbul’un yoğun trafiği arasında zar zor hareket etmeye başladık. Camın dışındaki şehir, bulanık renkler ve silik yüzlerden ibaretti. Kaç dakika devam etti bu sessiz yolculuk, hatırlamıyorum. Sakinleştiricinin etkisiyle başım dönüyor, gözlerim arada bir kapanıyordu. Yol bana saatler gibi gelmişti. Bir an önce evime gitmek ve orada, acımı hiçbir engel olmadan, yalnız başıma yaşamak istiyordum. Yanımda birileri varken ağlayamıyordum bile. Ben, acıdan sürünsem de kuyruğunu dik tutanlardandım. Motorun homurtusu azaldığında, evimin önüne geldiğimizi anladım. Sinan abi, direksiyon başında kısa bir sessizliğin ardından omzunun üzerinden bana döndü. Derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine bakarak: “Bizim eve gelsen daha iyi olurdu, Güneş. Yalnız kalmana içimiz el vermiyor.” dedi.

“Teşekkür ederim ama gelemem. Bu durumla ne kadar erken yüzleşsem ve ne kadar yalnız kalırsam, o kadar iyi. Beni merak etmeyin, iyi olacağım.” dedim ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Onların konuşmasına fırsat vermeden arabadan indim. Biraz bekledikten sonra yavaşça ileriye atılan arabanın

arkasından baktım. Nihayet yalnız kalmıştım. Yasımı kendime yakışır bir şekilde yaşayacaktım. İstanbul'un eski ve yoksul bir sokağında, derme çatma ahşap evimin önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bir süre öylece, sadece bekledim. Diz kapağıma yerleşen çakıl taşları yüzünden canımın yanmasına göz yumdum. Bu, yaşayacağım acılara teslim olmak demektir. Bu, acı çekmeye hazırım demektir ve ben buna gerçekten hazırım.

Evin ne kadar eski ve harap durumda olduğunu nedense ilk o zaman fark ettim. Annem bu evde nefes alıyorken her şey daha güzeldi. Maddi şeyler beni hiçbir zaman ilgilendirmemişti. Parayla satın alınamayacak kadar değerli bir şeye sahiptim çünkü. Salt sevgi... Kapının önünde annemin yıpranmış siyah makosen ayakkabılarının hâlâ durduğunu görünce bedenimin sarsıldığını hissettim. Şimdi kapıyı açacak ve bana eşsiz güzelliğiyle gülümseyecekti.

Anahtarı kapıdaki yuvaya yerleştirdim ve bir kez çevirdim. Kapının tok bir sesle açılmasıyla küçük salon gözlerimin önüne serildi. Annemin hazırlamış olduğu masa dışında her şey olduğu gibi duruyordu. Benim için örmeye başladığı mavi bere yarım kalmış, sallanan koltuğunun üstünde onun bıraktığı gibi duruyordu. Her şey yerli yerindeydi ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. İnsanlarla ilişkilerimiz iyi olmadığından, hiç kimse evi temizleme nezaketinde bulunmamıştı. Evimize bir kilometre uzakta oturan komşularımız, âdettendir diye sadece annemin öldüğü gece uğramış, muhtemelen sonrasında hiç görünmemişlerdi. Belki içten içe sevinenler bile olmuştu; kim bilir. İnsanlara bu kadar yabancı olmam, annemden bana miras kalan bir izdi. Onun insanlardan uzak durması, etrafımıza ördüğü görünmez setler, zamanla benim davranışlarımı da şekillendirmişti. Ben de onun gibi mesafeli olmayı öğrenmişim. Anneme göre insanlar kötüydü; ben de

kötülükten uzak durmalı, kalbimi korumalıydım. Evde masanın toplanması dışında hiçbir şeye el sürülmemişti. Her şey birlikte olduğumuz o son gece bıraktığımız gibiydi. İçeriye sendeleyerek girip kapıyı arkadan kilitledim. Anahtardan gelen tik sesi evin içinde yankılandı. Salonun ortasına doğru yürüdüğümde bir önceki gece karşılaştığım korkunç manzara gözümün önünde canlanmıştı yeniden. Gözlerim sulanmış ve bilincim beni alıp o anın ortasına acımasızca bırakmıştı.

3 gün önce...

Uykudan işe gitmek için alarmın tembel ve inatçı sesine uyandığımda, hemen seri bir hareketle elime gelen ilk kıyafetleri giyinip aşağıya indim. Annemin çoktan masayı hazırlamış olduğunu görünce ofladım.

“Neden uyumadın anneciğim? Ben kendime yiyecek bir şeyler hazırlardım.” dedim hafif bir sitemle. “Zaten yeterince yoruluyorsun.”

O ise gözlerinden taşan ve yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle, “Olur mu hiç? Seni yolcu etmeden içim rahat etmez, bunu biliyorsun. Hem senin için en sevdiğin çorbayı yaptım, mercimek çorbası. Mis gibi koktu, hadi sıcak sıcak içelim.”

Gülümseyerek yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Karnım çok aç olmadığından, kendimi zorlasam da birkaç kaşıktan fazlasını içemedim. Uyanmamın ardından bir şeyler yiyebilmem için en az iki saat geçmesi gerekiyordu. Kısa bir sohbetin ardından annemde bir gariplik sezdim; gözlerinde sanki uzak bir düşüncenin gölgesi vardı. Fazlasıyla durgundu, içinde fırtınalar koptuğunu belli etmemek için çabalıyor gibiydi. Ne kadar ısrar etsem de bana bir şey anlatmaktan kaçındı ve sonunda beni ustaca manipüle etmenin bir yolunu buldu. İş saatimin yaklaştığını hatırlatan saate

gözüm takılınca, salonun ortasındaki masadan aceleyle kalktım. Annemle vedalaştım, fakat arkamı dönüp ayakkabılarımı giyerken seslendi. Omzumun üzerinden ona bakarak, “Efendim?” dedim. Sakin adımlarla yanıma yaklaştı; hareketlerinde alışık olmadığım bir temkin vardı. Kendimi bildim bileli boynunda taşıdığı, üzerinde zarif bir güneş sembolü bulunan altın kolyesini yavaşça çıkardı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken gözlerimle onu sorguladım. Annem ağır bir hareketle saçlarımı sol omzumun üzerinden topladı. Yüzünde, yağmur sonrası beliren gökkuşağının zarafetiyle süslenmiş bir tebessüm vardı. Ardından sessizce arkamda durdu ve kolyeyi boynuma taktı. O an, kalbimin atışları hızlandı. Bu ani hareketin ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken içimi hem şaşkınlık hem de tuhaf bir hüznün kapladı. Annem, yumuşak ama titrek bir ses tonuyla konuştu: “Bu kolye artık senin kızım. Doğduğun gün taktım bu kolyeyi, o günden beri bir an olsun boynumdan çıkarmadım. Artık sana vermek istiyorum. Bunu bir aile yadigârı olarak düşün. Belki bir gün sen de kızına verirsin.”

Sözleri, endişeli zihnimde yankılandı. İçimde bir şeyin yerinden oynadığını hissettim. Titrek parmakları hala kolyenin ucundaydı.

“Teşekkür ederim,” dedim tereddütle, “ama neden böyle bir şeye gerek duyduğunu anlamıyorum. Sen bu kolyeyi çok severdin. Şimdi neden bana veriyorsun ki?”

“Yıllar önce kendime bir söz vermiştim.” dedi alçak bir sesle. “Sen on yedi yaşına geldiğinde bu kolyeyi sana verecektim. Sonra sen de bir gün kendi kızına vereceksin. Bir aile andacı gibi düşün.”

Yüzünde solgun bir gülümseme vardı. Dudakları gülse de gözlerinde derin bir kederin yankısı dolaşıyordu. Bir an sessiz

kaldı, sonra derin bir iç çekişle alnıma eğildi. Sıcak nefesi tenime değdiğinde ensemde birkaç tüy ürperdi. Alnıma nazik bir öpücük kondurdu ve kulağıma yaklaşıp neredeyse fısıltı halinde,

“Ne olursa olsun... bunu boynundan asla çıkartma,” dedi.

Sözleri kulağımda yankılanırken, içimde açıklayamadığım bir sıkışma hissettim. Öpücüğüne içten bir sarılmayla karşılık verdim. O anın ağırlığı, aramızda sessiz bir yemin gibi asılı kaldı.

“Teşekkür ederim, anneciğim, ama doğum gününe daha aylar var.” dedim şaşkınlıkla.

“Ben şimdi vermek istiyorum, güzel kızım. İçimden geldi,” dedi, sesi kararlı ve netti.

“Bunu bir an olsun boynumdan çıkarmayacağım, söz veriyorum,” diyerek evden telaşla çıktım. Geç kalıyordum ama adımlarım hızlansa da zihnim orada, onun yanında kalmıştı. Yol boyunca annemin o gün her zamankinden farklı olduğu hissi içimi kemirip durdu. Bir türlü o düşünceden sıyrılamadım. Hiçbir şey söylememişti ama yüzünde tarif edemediğim bir hüznü vardı. Sanki sessiz bir vedanın gölgesi dolaşıyordu bakışlarında. Kolyeyi neden bana vermişti ki?

Yavaş adımlarla durağa yürüdüm. Dönüp arkama baktığımda pencerede el sallayan anneme, aynı şekilde karşılık verdim ve gelen servise binip iş yerine doğru yola çıktım. Genelde yürümeyi tercih ederdim. Çalıştığım atölye yaşadığımız evin sadece iki sokak ötesindeydi. Fakat gece vardiyalarında, Sinan abinin isteğiyle atölyenin servisiyle gidip gelirdik.

İş yerine geldikten bir saat sonra içimdeki endişe, yağmur taşıyan bir bulut gibi ağırlaşmaya başladı. Bu his normal davranmama ve çalışmama engel oluyordu. İyi olduğundan emin olmak için onu aramaya karar verdim. Atölyedeki tek telefon

Suna ablanın odasında idi. Hızlı adımlarla üst kata çıktım. Odada kimse yoktu. Suna abla her akşam olduğu gibi depoya inmişti. Bana olan sevgisinden ve güveninden dolayı odasını o olmasa bile rahatça kullanabiliyordum. Masanın üstünde duran telefonu alıp ev numaramı tuşladım. Uzun bir süre boyunca ısrarla arayıp durdum. Annem cevap vermeyince telaşım katlanarak arttı. Hemen Suna ablaya koştum. Annemin uykusu fazlasıyla hafifti. İsrarla çalan telefona cevap vermemesi mümkün değildi, çünkü aramalarımın cevap vermediğinde endişelendiğimi bildiği için çok dikkatli davranırdı. Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlamıştım.

Durumu Suna ablaya anlatıp eve gitmek için çantamı bile almadan iş yerinden çıktım. Koşar adımlarla eve varıp, kapıyı ısrarla çalmama rağmen açan olmadı. Cebimden çıkardığım anahtarın avuçlarımda titremesine engel olamıyordum. Telaşla yuvaya yerleştirdim. İki başarısız denemenin ardından üçüncü denememle kapı ardına kadar açıldı. Işıkları hâlâ açık olan salon gözlerimin önüne serildi. İçeriye girip anneme seslenerek alt kata bir göz attım. Annemin hazırladığı masa öylece duruyordu. Birkaç kez seslenmeme rağmen yanıt alamayınca, basamakları hızla tırmanıp üst katta bulunan, annemin yatak odasına doğru koştum. Kapının kapalı olduğunu görmemle birlikte tüylerimin ürperdiğini ve kalbimin, göğüs kafesimi neredeyse deiecek gibi attığını hissettim. Ahşap zemin ayaklarımın altından kayıyordu sanki. Her şey bir anda siyah bir örtüyle karanlığa bürünmüş gibiydi.

Annem, nerede olursa olsun kapıların daima açık olmasını isterdi. Kapalı alanların onu boğduğunu söylerdi, bu yüzden evdeki tüm odaların kapıları daima ardına kadar açık olurdu. Elimi korkuyla kapı koluna uzatıp yavaşça aşağı indirerek ittim. Ancak

kapının arkasında açılmasına engel olan bir ağırlığı hissettiğim an içindeki panik bir anda alevlendi. ‘Anne!’ diye bağıarak kapıyı açmaya çalıştım. Ben çabaladıkça kapı daha çok ağırlaşıyordu sanki. Korktuğum şeyin gerçekleşmemesi için deli gibi dua ediyor, aynı anda var gücümle bağıryordum. Bedenimin bütün ağırlığını kapıya yüklediğimde zorlukla da olsa aralayabilmiştim. Ve o an gözlerimin önüne serilen manzara, ölene dek unutamayacağım bir dehşetti. Zihnime kazınan bu görüntü yaşadığım her anıma eşlik edecekti. Annem yerde, kaskatı uzanmıştı. Bütün kemikleri kırılmış gibi görünüyordu. Kocaman açılmış beyaz gözlerinin içinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bebekleri silinmiş, yerini donuk bir boşluk almıştı. Yüzüne, ölümün bile korkudan titrediği bir ifade sinmişti. Mosmor ve soğuk bedeni, hareketsizce kapının arkasında yatıyordu. Sanki gördüğü an, onu dehşete düşüren bir şey onu yaşamdan koparıp bu hale getirmişti. Dehşete kapılarak donup kaldım. Gördüğüm şeyi zihnimin kabul etmesi kaç dakikamı aldı bilmiyorum ama kendime geldiğimde annemin buz gibi olmuş bedenine sarılıp çığlık attım. Birkaç saat önce sıcacık bir kalbe sahip olan o beden, şimdi taş gibi soğuk ve katıydı.”

Sesimi ne kadar duyurmak istesem de herkes gece yarısı rahat yataklarında, derin bir uykudaydı. Sesimi kimseye duyuramamıştım. Haykırışlarım, acımla birlikte duvarlara çarpıp parçalanıyor ve bana geri dönüyordu. Ne kadar sarssam da uyanmadı. Artık nefes almadığımı bildiğim hâlde yine de küçük bir umut kırıntısıyla bedenini sarsmaya, yüzünü tokatlamaya devam ettim. Değişen hiçbir şey olmadığını anladığımda ise aklıma gelen ilk şey Suna ablayı aramak oldu. Ondan başka yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Aşağıya koşarken, ilk basamakta ayağım burkuldu, merdivenlerden yuvarlanıp kafamı çarptım. Acı hissetmiyordum.

Hemen ayağa kalktım ve titreyen ellerimle Suna ablayı aradım. Telefonu açtığımda, kelimeler boğazımda düğümlemiş, nefesim kesilmişti. Ağlayarak ve panikle olan biteni anlatmaya başladım. Her cümlede sarsılıyor, kelimelerim araya giren hıçkırıklarla parçalanıyordu. Suna ablanın sesi karşıdan beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama ben kontrolümü kaybetmiş, çaresizlik içinde titriyordum. Hemen geleceğini söyleyip kapattı. Tekrar yukarı, annemin cansız bedeninin yanına koştum. Saçlarım dağılmış, yüzüm yaşadığım dehşetten ıslanmış ve şişmişti. Kafam bir mengecenin arasına sıkışmış gibi acıyordu.

Suna ablanın, iş yerindeki birkaç arkadaşıyla birlikte polisi ve ambulansı arayıp eve gelmesi uzun sürmedi. Zaten açık olan kapıdan içeri girdiklerini ve koşarak yukarı çıktıklarını, eski basamaklarda adımlarının çıkardığı ardı ardına gelen gıcırtilardan anladım. Yatak odasına girdiklerinde gördükleri manzara, onları da kısa bir süreliğine donuk bıraktı. Kendilerine geldiklerinde, beni sarıldığım o soğuk bedenden ayırmaları epey uzun sürdü. Annemin bedeni, ellerimde eriyen bir kış gibiydi. Sonrasında hatırladığım tek şey, mideme saplanan şiddetli kramplar ve dünyanın ağır bir sisin içine gömülmesi oldu. Gözlerim kapanırken, karanlığın içinden seçebildiğim son görüntü, penceredeki beyaz bir kuzgundu. Hareketsizdi. Bana bakıyordu.

Olayın sonrasını ben hatırlamıyorum; yalnızca Suna abladan dinlediğim kadarıyla biliyorum.

Bayılmışım. Üç gün boyunca hastanede annemi sayıklayıp ateşler içinde yanarken Suna abla hep yanımdaymış. Olaydan birkaç dakika sonra eve polis ve ambulans gelmiş. Polisler evi kontrol ettikten sonra annemi adli tıpa göndermek için ambulansa bindirmişler. Gece otopsi tamamlanmış ve rapora “*katalepsi kaynaklı ölüm*” yazılmış. Oysa ben öyle olmadığından emindim.

Lanet olası bilim! Benim gördüğüm şey bambaşkaydı. Bu bir hastalık değildi. Ani bir ölüm de değildi. Ben çıktıktan sonra evde başka bir şey olmuştu ve olacaklardan annem haberdardı. Bana sessizce veda etmişti ama ben bunu fark edememiştim. Belki de görmezden gelmişim, bilmiyorum. Annem bir gece morgda kalmış, ertesi gün defnedilmiş. Ona son kez veda edememek, içimde kocaman ve asla iyileşmeyecek bir yara olarak kaldı. O günü her hatırladığımda durmadan kanayacak olan bir yara.

Şimdi o olayla yeniden yüzleşmek üzereydim. Ağlamaktan bitap düşen bedenimi, sanki ağır bir çöp poşetini sürüklüyormuş gibi zorla taşıyordum. Elimi, annemin en son dokunmuş olabileceği her yerde gezdirerek varlığını hissetmeye çalıştım. Hayatımı, hep benimle olacağına inanarak sürdürmüştüm ama şimdi o, sonsuza dek gitmişti.

Ağır adımlarla, her köşesinde annemin baharda yeni açmış yoncalar gibi taze anılarıyla dolu bu yıllanmış evi inceledim. Anılar gözümün önünde bir bir canlanırken, bu sonun neden beni bulduğuna lanet edip küfürler savurarak saatlerce ortalıkta aklı mı yitirmiş gibi dolaştım. Karanlık, tüm ağırlığıyla çökmüş; bedenimi de kendi ağırlığıyla birlikte yere çekmişti.

Basamakları, kırık pervazlardan güç alarak ağır ağır tırmandım. Üst kata, ardından annemin odasına doğru yürürken her adımda, eski tahta basamakların gıcirtısı odanın sessizliğini deliyordu. Zaten açık olan kapıdan bir süre içeriyi izledim. Pencerenin yarı aralık, beyaz ve eski perdesinden içeriye puslu bir ay ışığı süzülüyor, ışıktaki dans eden toz parçacıkları, odanın eski, ağır havasında yavaşça süzülüyordu. Yatağı sanki içinden yeni çıkmış gibiydi; lavanta kokusu hâlâ yastığın ve battaniyenin arasında hapsolmuştu.

Ağlayarak, annemin üç gün önce içinde uyumuş olduğu bembeyaz yatağına uzandım. Üzerinde hâlâ kokusu olan battaniyeyi burnuma çekip derin bir nefes aldım. Dizlerimi karnıma çekip, sanki annem yanımda uzanıyormuş gibi hayal ederek huzursuz bir uykuya daldım.

Sabah biraz daha dinlenmiş olarak uyandım ama acım hâlâ eksilmemişti. Gece korkunç bir kâbus gördüğümü, kalbimin bir kuş gibi çırpınmasından hatırlıyordum; kendimi ne kadar zorlasam da gördüğüm kâbusu bir türlü hatırlayamadım. Yaşadığım şeyleri de düşününce bunun normal olduğuna karar verip yataktan çıktım.

Dağılmış, koyu kestane saçlarım ip yumağı gibi birbirine dolanmıştı; günlerdir yıkanmamış olduğumu fark edip yıkamaya karar verdim. Bir an kesmeyi düşündüm ama annemin çok sevdiğini hatırlayınca, asla kesmeyeceğime dair kendime söz verdim. Annemin odasının bulunduğu küçük koridorun solunda kalan banyoya gittim. Suyu açıp biraz ısınmasını bekledikten sonra suyun altına girdim. Üstümden akan sıcak su, kederlerimi de alıp götürüyormuş gibi hissettirdi. Bedenim yavaş yavaş rahatlarırken içimde hafif bir huzur belirdi.

Suyun altından çıkıp askıda asılı bornozumu giydim ve saç havlusunu saçlarıma dolayıp kendi odama doğru yürüdüm. Her adımında gözüm etrafa takılıyordu. Karanlık köşelerde bir çift kırmızı gözün beni izlediği hissi, çocukluğumdan beri yalnız kaldığımda yaşadığım eski korkuları aklıma getirdi. Bu düşünceyi kafamdan atıp dolabımdan eski bir kot pantolon ve beyaz, geniş kazağı aldım. Islak saçlarımı kafamın üstünde toparladım ve giyinirken kendime biraz huzur vermeye çalıştım.

Aynaya bakmaktan nefret ettiğim için saçlarımın nasıl göründüğünü el yordamıyla anlamaya çalıştım. Aşağı inip salonla birleşik olan mutfakta kendime bir kahve yaptım. Artık toparlanmak zorundaydım. Ne kadar kötü durumla karşılaşsam karşılaştığım, güçlü olmayı annemden öğrenmiştim. O, bu hayatla tek başına yüzleşmiş, beni de tek başına dünyaya getirmişti. Babam yoktu, aslında hiç olmamıştı.

Annem bu konu hakkında konuşmayı hiç sevmezdi. Babamı sorduğum her seferinde, sözlerim onun öfkeyle örülmüş duvarlarına çarpıp geri dönerdi. Çocukluğum böyle geçip gitmişti. Bir gün, artık bunu bilmeye hakkım olduğunu sitemle söylediğimde, annem bir daha bu konuyu açmamam şartıyla hikâyesini anlatmayı kabul etmişti. O hikâyeyi, yaz akşamının serinliğinde, dizlerine uzanmış halde dinlemiştim.

Bana anlattığı hikâye şöyleydi: Annem, bir battaniyeye sarı halde, insanların pek uğramadığı bir parkta bulunmuş ve çocuk esirgeme yurduna getirilmişti. Süt gibi beyaz teni, kızıl saçları ve kehribar rengi gözleriyle herkesi kendine hayran bırakan bir bebek olduğu için adını, “cennete açılan kapı” anlamına gelen Eflin koymuşlardı. Gariptir ki, evlatlık verilmemişti.

Orada yıllar geçirip reşit olduktan sonra kendi hayatını kurmak için yurdu terk etmiş ve zengin bir iş adamının evinde temizlikçi olarak işe başlamıştı. Babamla, çalıştığı bu evde tanışmıştı. İşe başlayan bir bahçıvan olan bu adam, iyiliği ve nezaketiyle annemi kolayca kendine bağlamıştı. Sonrasında, adamın isteği üzerine baş başa görüşmeye devam etmiş ve annem onu sevmişti. Kimsesiz olduğu için bu sevgiye güvenmiş ve sadece birkaç gün içinde onunla hayatını birleştirmeye karar vermişti.

Sadece ikisinin ve hiç tanımadıkları iki şahidin bulunduğu sade bir nikahla başlayan evlilikleri, annem hamile kalınca bozulmuştu. Babam hazır olmadığını söyleyerek beni aldırmasını istemiş, fakat annem kesin bir dille reddetmişti. Bunun üzerine babam onu terk etmiş ve annem yeniden kimsesiz bir hayata dönmüştü. Babamın yaptığı tek iyilik, oturduğumuz evi anneme bırakması olmuştu. Bir daha hiç görüşmemişlerdi; babam bir kere bile beni merak edip aramamıştı.

Kahvemi bin bir düşünceyle yudumlarken telefonun ısrarla çalması, beni düşüncelerimden kopardı. Telefona homurdanarak baktım. Bir süre kimseyle konuşmak istemiyordum. Ama arayanın ısrarla aramaya devam edeceğini anlayınca istemeyerek de olsa telefonu açtım. Tahmin ettiğim gibi arayan Suna ablaydı. Sesi heyecanlı ve fazlasıyla korkmuştu:

“Güneş! Neden cevap vermiyorsun kızım? Beni çok korkuttun.”

“Korkmana gerek yok Suna Abla, duştaydım, yetişemedim.” dedim kaşlarımı çatarak. Telefonun ucundan derin bir nefes alışını duydum. Rahatlamış olmasının etkisiyle sessizce konuşmasını bekledim. Kısa bir süre duraksadıktan sonra sözlerine devam etti: “Seni anlıyorum kızım ama beni de anlamamı istiyorum. Ben seni kendi kızım gibi seviyorum ve senin için endişeleniyorum.” Benim için endişeleniyordu ve bu, kendimi daha iyi hissetmemi gerektiriyordu. Birinin beni düşünüyor olması üzerimdeki yükleri hafifletmeliydi ama aksine, daha kötü hissettim. Ona ilk başta cevap vermediğim için kendimden utandım.

“Merak etme beni, Abla. Ölecek kadar şanslı bir insan olduğumu hiç sanmıyorum.” dedim, acı bir tebessümle. “Beni merak etmeni istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sadece

biraz toparlanmam ve bu süreçte yalnız kalmam gerekiyor. Lütfen... Beni biraz olsun anlamaya çalış.”

Sözlerimin Suna ablayı incittiğini biliyordum, ama bir yanım onun beni anladığından da emindi. Sessizliğin ardından gelen sesi, yorgun ama kabullenmişti:

“Tamam kızım, seni yalnız bırakayım o halde. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, olur mu? Görüşürüz.”

“Görüşürüz.” dedim, boğazıma takılan bir hüznle.

Elimdeki telefon ahizesini bırakıp yerime geri döndüm. Az önce söylediklerim ve kırıcı konuşma tarzım yüzünden vicdan azabı çekerek kahvemi yudumlamaya devam ettim. Bundan sonra ne yapacağıma dair düşünceler, ağır saman balyaları gibi birer birer zihnime düşüyordu. Kafamda onlarca cevapsız soru vardı. Artık kimsesizdim. Beni koruyacak, akıl verecek bir annem ya da ona benzeyen biri yoktu. Bu düşünceler midemi bulandırıyor.

Biraz yürürsem kendime gelirim diye düşündüm. Ceketimi alıp kapıya çıktım. Dışarıda sonbaharın sarısı, kederin grisiyle karışmıştı. Daha iki adım bile atmamıştım ki, komşuların acıma dolu bakışları üzerime çevrildi. “Başın sağ olsun, çok üzüldük.” O sahte ses tonlarını duyar duymaz midem yeniden yandı. İçten içe, bir yerlerinde bu durumdan memnun olduklarına emindim. Onlar için biz hep yabaniydik.

Hiçbir şey söyleyemedim. Olduğum yerde donup kaldım. Sonra hızla eve geri döndüm. Bir süre dışarı çıkmamaya karar verdim. Burada kalacaktım; düşünerek, hiçbir şey yapmayarak, belki de ölmeyi dileyerek geçirecektim günlerimi. Bulduğum durum içinde bu, bana oldukça makul bir fikir gibi gelmişti.

Düşünceler zihnimi tüketmeye başladığında, bir an için eve göz gezdirdim. Her şey tanıdıktı, ama aynı zamanda tuhaf bir

sessizlikle çevrelenmişti. Duvarlar, yılların izini taşıyan ince çatlaklarla doluydu. Annemin her zaman açık bıraktığı kapılar artık kapalıydı. Evdeki her ayrıntı, zihnimde beliren sorulara cevap bulamayışımın huzursuzluğunu daha da ağırlaştırıyordu.

Gözlerimi devirdim, ayağa kalktım ve etraftaki dağınıklığı toparladım. Bu, biraz da olsa kafamı dağıtmama yardımcı olacaktı. Üstümü değiştirmeden evi süpürmeye başladım. Mutfakta yığılı bulaşıkları makineye dizmek yerine elde yıkamayı tercih ettim. Banyodan aldığım kovayı deterjanla doldurup etrafı sildim. Sadece annemin odasına dokunmadım ve oraya hiç dokunmayacaktım.

Saatın nasıl geçtiğini fark etmemiştim, ama istediğim olmuştu; gün çekilmiş, etraf kararmıştı. Dolaptan bir parça peynir çıkardım ve hayli bayatlamış bir dilim ekmeğin arasına koydum. Bir fincan yeşil çay eşliğinde yerken, annemin eşyalarına gözüm takıldı. Koltuğunun üzerinde şalını gördüm; hâlâ lavanta sabununun kokusu vardı. Elimi uzatıp dokundum. Parmaklarımın ucunda o kokunun içimde açtığı boşluğu hissettim. Ne kadar uğraşsam da o boşluk dolmuyordu. Birden yukarı kattaki tahtaların hafifçe gıcırdadığını duydum. Nefesimi tuttum. Rüzgâr olmalıydı ya da öyle olmasını istiyordum. Ama o an, çocukluğumdan beri içime yerleşen tanıdık his yeniden belirdi; biri beni izliyormuş gibiydi. Kalbim göğsümün içinde hızla çarpmaya başladı.

Gözlerimi pencereye çevirdim. Rüzgâr, perdeyi hafifçe hareket ettirdi. Dışarıda hiçbir şey yoktu; sadece gri bir gökyüzü, kuru dallar ve havada asılı kalan sessizlik. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Yorgunum sadece.” dedim kendi kendime. Ama içimdeki huzursuzluk, duvarların arasına sızan soğuk gibi, yavaşça her yere yayılıyordu.

Derin bir nefes alarak yukarıya çıktım. Annemin odasına doğru yürüdüm. Kapıda birkaç saniye durup odasına baktıktan sonra kendi odama gitmeye karar verdim. Adımlarımın yankısı sessizliğin içinde tok bir sesle duyuluyordu. Yalnızlık inanılmaz derecede gürültülüydü. Saatin ağır işleyişi ve banyodaki bozuk musluktan damlayan suyun sesi o kadar netti ki, her damla beynimde zonkluyordu. Sessizliğin içindeki her çıtırtı ve nefes alışverişim kulağımda yankılanıyordu. Odama baktığımda perdeler yarı aralıktı. Dışarıdan süzülen solgun ay ışığı komodinin üzerindeki su bardağına vuruyor, donuk bir parıltı oluşturuyordu. Zaman neredeyse akmıyordu; saat tik takları bile yorgun düşmüş gibiydi.

İçeriye adımımı attığım anda elektrikler aniden kesildi. Karanlık tüm odayı kapladı. İstemedim tiz bir çılgılık attım. Kendi sesim odanın boşluğunda yankılanarak geri döndü. Ansızın gelen zifiri karanlık, etrafımdaki her şeyi şekilsiz gölgelere dönüştürmüştü. Sanki bir adım daha atsam, bilinmeyen bir boşluğa düşecekmişim gibi hissediyordum.

Ara sıra gizlice içtiğim sigaradan dolayı bir paket kibrit her zaman başucumdaki eski komodinin çekmecesinde dururdu. Bu küçük sır, kendime sakladığım bir rahatlama anı gibiydi. Yaşadığım korkudan kesik kesik nefesler alarak kibriti aldım ve odadaki mumları birer birer yaktım. Garip gelebilir ama evimizde her zaman çok sayıda mum olurdu. Onlara karşı tuhaf bir bağlılığım vardı. Sıcak ışıkları ve yayılan kokuları beni sakinleştirir, biraz olsun rahatlamamı sağlardı.

Annem bu tutkumun farkındaydı; bana her renkten ve boyuttan kokulu mumlar almıştı. Lavanta, vanilya, tarçın... Hepsinin kendine ait bir hikayesi vardı. Benim en sevdiğim ise misk kokulu beyaz mumlardı. Raflarda yan yana dizildiklerinde, akşam saatlerinde odam bir masal diyarına dönüşürdü. Ama şimdi bana

verdikleri his bambaşkaıdı. Mumların titrek ışığı eşyaların siluetlerini değiştiriyor, gölgeler duvarlarda sessiz bir oyun oynuyordu.

Yatağıma oturup battaniyeme sarıldım. Sessizce etrafı izliyordum. Mum ışığının ritmiyle gölgeler büyüyüp küçülüyor, ama içimdeki huzursuzluk artıyordu. O an, çocukluğumdan beri tanıdığım korku yeniden canlandı. Karanlığın derinliklerinden bana dikilmiş, görünmeyen ama varlığını hissettiren bir çift göz vardı sanki. Görünürde hiçbir şey yoktu, ama o şeyin varlığı tüm bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Tüm gün bu his benimleydi.

Ensemdeki tüyler ürperdi. Kalbim göğsümde hızlı hızlı çarpıyordu. Korkuyla örtümü başıma kadar çektim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Sessizlikte sadece kalp atışımı ve mumların hafif titreyen ışığını duyabiliyordum. O varlığın sessizce beni takip ettiğini hissetmek, nefesimi kesiyor, düşüncelerimi dağıtıyordu.

Bir süre öylece bekledim, dualar ettim. Korku içime sızarken geçmişten gelen anılar ve yalnızlık hissi birbirine karışuyordu. Annem yanımda olsaydı, bu ağırlığı paylaşabilirdim. Ama şimdi tamamen yalnızdım. Mumların ışığıyla aydınlanan odada nefesimi toparlamaya çalıştım.

Her nefeste odadaki sessizliği ve gölgelerin hareketini daha net algılıyordum. Kalp atışım ve mum ışığının ritmi birleşmiş, odadaki boşluğu daha belirgin hâle getiriyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda, etraf hâlâ aynıydı; ama içimdeki gerginlik azalmış, dikkatimi mumların sıcak ışığı ve odanın mistik kokusu biraz olsun dağıtmıştı.

Birden alt kattan bir adım sesi duyduğumu sanarak nefes nefese yataktan fırladım. Masamın üzerindeki titreyen mumu elime aldım ve kapının önünde sessizce bekledim. Ses bir daha gelmedi.

Aşağıya inip bakacak cesareti kendimde bulamadım. Kendimi yanıldığım konusunda ikna ederek derin bir nefes aldım ve yatağıma geri döndüm. Birkaç dakika içinde uykunun kollarında kayboldum. O gece, geleceğimi anlatan ilk rüyayı görmüştüm.

Bir mağaranın önünde duruyordum. Bu mağara, daha önce hiç görmediğim kapkara bir dağın, gri bulutlarla çevrili zirvesindeydi. Girişte devasa bir tahta kapıya öylece bakakaldım. Ortalık sessizdi; ayaklarımın altındaki toprak, çamur kadar bulanıktı.

Etrafı aydınlatan tek ışık, kapının anahtar deliğinden dışarı sızan mavi fosforlu bir ışıktı. Nehir gibi dışarı süzülüyordu. İçeriden annemin beni çağıran tatlı sesi duyulunca, kapıyı açmak için debelenmeye başladım. Üzerinde güneş ve anlamlandıramadığım birçok sembol bulunan bu kapının açmamı sağlayacak bir kolu yoktu.

Kapıyı açmanın yolunu ararken, birden şiddetli bir gök gürlemesini andıran bir sesle kapı aniden açıldı. İçerideki mavi ışık, dev bir alev çukuruna dönüştü. Derinden gelen boğuk bir ses, “Anahtar!” diye bağıırıyordu. Alevler, beni dev bir süpürge gibi içine çekiyordu.

Sıçrayarak rüyadan uyandım. Terle ıslanmış alnıma birkaç tel saçım yapışmıştı. Rüyaların anlamlarını araştırmak ve yorumlamak annemin işiydi. Ben rüyalara inanmadığımdan onları genellikle ciddiye almazdım ve rüyalarımı hatırlamazdım. Ama bu rüya beni derinden sarsmıştı. Her ayrıntısını çok net hatırlıyordum. Boynumdaki kolyeye dokunup ondan güç aldım. Yataktan güçlükle kalkarak banyoya gittim.

Yüzüme çarpan bir avuç su, beni kendime getirdi. Nasıl göründüğümü merak ederek aynaya birkaç saniyelğine baktım ve karşılaştığım görüntü bir enkazdan farksızdı. Sadece birkaç

gecede on yaş yaşlanmış olmanın verdiği şoku tahmin edemezsiniz. Siyah saçlarımı özensizce tepeden toplamıştım. Yeşil gözlerim çöküntü içinde, altlarında koyu halkalar oluşmuştu. Zayıflığım, yüz hatlarımı daha da keskinleştirmişti.

Aynada yansıyan, on yedi yaşında bir genç kızdan ziyade, orta yaşlarına yaklaşmış, çaresizlik içinde bir kadının ifadesiydi. “Hay aksi!”

Söylenerek gözlerimi aynadan kaçırdım. Hayatım da en az yüzüm kadar değişmişti. Her şey daha ne kadar kötü olabilir ki diye geçirdim içimden. En dipteydim ve dibi gören insanların kaybedecek bir şeyi olmaz. Kaybedecek bir şeyi olmadığı için, korkusu da olmaz. Ben o kişiydim. Yüzümü kurulaşıp banyodan çıktım. Tekrar odama döndüğümde güneş açık bıraktığım pencereden içeri inatla sızıyordu. Tembel bir eylül sabahı, bütün İstanbul'u kaplıyordu. Kıyafetlerimi değiştirip mutfığa geçtim. Bir fincan kahve alıp mutfağın bir köşesinde bekleyen küçük tahta masanın önündeki sıska ve cılız iskemleyi çekip oturdum. Kulaklıklarımı kafamın üzerine geçirip, kasetçaların sürekli takılı kalan tuşuna sertçe bastım. Eşsiz bir piyano sesinin kulaklarımdan tüm ruhuma akmasını bekledim. Yeterince sakinleşmiştim. En kötü anlarımdan sıyrılmamanın bir yolu, müziğe sığınmaktı benim için. Yaklaşık yarım saat boyunca dinlediğim klasik müziği, acıktığımı fark ettiğimde kapatmak zorunda kaldım. Masayı artık annemin hazırlamayacak olması hâlâ içimi acıtıyordu. Bu gerçeğe yıllar geçse de alışamayacaktım. Bu yüzden öğünlerimi genellikle ekmeğin peynirle geçiştiriyordum. Yine öyle yaptım; biraz peynirle doldurduğum ekmeği isteksizce yedim. Duvarda asılı duran telefona göz ucuyla baktığımda, gözlerimi devirdim. Arayan kimsem olmaması, içimdeki derin yalnızlığın

sessiz bir kanıtıydı. Hiç dostum olmamıştı. İnsanlardan hep kaçmış, tanıdıklarına yalnızca baştan savma bir selam vermekle yetinmişim bugüne kadar. Şimdiye dek beni koruduğunu sandığım bu mesafe, o an dayanılmaz bir acıya dönüşmüştü. Yalnızlık hem cennet hem de cehennemdi.

Suna ablayı aramak için telefonun yanına gittim. Ahizeyi kulağıma yaklaştırıp ezbere bildiğim numaraları sakince çevirdim. Suna abla, sanki telefonun başında bekliyormuş gibi ilk çalışta açtı. “Güneş, kızım, nasılsın? Seni merak ettim. Ben de birazdan seni görmek için evine gelecektim.”

“İyiyim Suna abla, gerçekten daha iyiyim. Biraz dışarı çıkıp yürüyüş yapacağım. Toparlanıp en kısa zamanda işe döneceğim. Eğer önceki konuşmamızda seni incittiysem özür dilerim. O gün kendimi pek iyi hissetmiyordum.”

“Hiç sorun değil, yavrum, bunu kafana takma. Seni anlıyorum. Kendine dikkat et. Evde kalmak istemezsen bize gelirsin, orası da senin evin, unutmama olur mu?”

“Unutmam, ablacığım, biliyorum. Teşekkür ederim. Daha sonra görüşürüz.”

Telefonu kapattım. Haklıyım; işe geri dönmem gerekiyordu. Ama içimde o istek yoktu. Garip duygular içindeydim. Acım hafifliyordu, ama eksilmiyordu.

Dışarıya çıkmak için kendimi hazır hissettiğimde öğlen olmuştu. Biraz temiz hava almak iyi gelirdi nasıl olsa. Hırkamı alıp kapüşonunu da kafama geçirdikten sonra, kapıyı korkarak açtım ve kimseyi görmediğim için defalarca şükrettim. Kimseyle konuşmak ve nasıl olduğum hakkında açıklama yapmak istemiyordum. Evin sol tarafına zincirlediğim bisikletimi paslı

zincirlerinden kurtararak yola çıktım. Pedalları hızlı bir şekilde çevirmeye başladım ve durmadan devam ettim. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Böylece her şeyden birazcık bile olsa kaçabileceğimi düşünüyordum.

Bomboş sokakları, تنها yolları tercih ettim. İnsanlar beni görsün istemiyordum. Sanki biri beni görse, içimde düşüp kavrulduğum o kor acizliği fark edecek ve bana acıyacaktı. Bu düşünceye bile tahammülüm yoktu. Yorulduğumu hissettiğimde, bisikletimi yol kenarında hâlâ yapraklarını dökmemiş bir ceviz ağacının altına bıraktım ve yanına diz çöktüm. Sırtımı gövdesine yaslayıp dizlerimi karnıma çektim. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda, annemin oralarda bir yerlerde beni izlediğini düşündüm. Çocukken anlattığı hikâyeler hep böyleydi. Anneler çocuklarını terk etmezdi. Onlar ölür ve gökyüzüne giderlerdi. Beni mutlu sonlara inandırarak büyütmişti. Bu şekilde düşüncelere dalmışken, havanın kararmaya başladığını fark ettim. Zaman, benim için anlamını çoktan yitirmişti. Sanki saatler değil, düşünceler ilerliyordu. Kolumdaki saate baktığımda altıyı geçmiş olduğunu gördüm ve içimi ani bir ürperti sardı. Aynı yollardan karanlıkta geçmek istemiyordum. Annem bir keresinde, *“Dünya karanlığa gömülünce ağzını açan dev bir canavara dönüşür,”* demişti. O cümle zihnimde yankılandı. Hemen bisikletime atlayıp pedallara asıldım. Rüzgâr yüzüme çarptıkça kalbim hızlanıyor, Akşamın soğuk soluğu içime işliyordu. Eve varmam neredeyse bir saat sürdü. Nihayet kapıya ulaştığımda, sanki görünmez bir sınırı geçmiş gibi hissettim. Korkunun ötesindeki güvenli bir sessizliğe. Bisikletimi kapının önüne bırakıp mutfığa koştum. Tezgâhta duran bardağı alıp, dolaptan doldurduğum soğuk suyu tek nefeste içtim. Ardından dışarı çıkıp bisikletimi zincirledim. Eve geri döndüğümde, bir fincan kahve hazırladım.

Sıcak buharı yüzüme vururken, odama dönerek kahverengi ve iyice yıpranmış çalışma masama oturdum. Günlerdir uzak kaldığım günlüğümle yeniden dertleşmeye karar verdim.

Sadece onunla konuşurken gerçekten ben olabiliyordum. Kalemimi elime aldım. “Sevgili günlük,” diye başlayacak o aptalca ilk cümleyi henüz bitirmemiştim ki, defterin sayfalarına düşen koyu kırmızı damlanın sesiyle irkildim. Dokunduğumda sıcak, yoğun ve tanıdık bir kayganlık hissettim. Kan gibiydi. Başımı yavaşça kaldırdım. Tavandan süzülen kırmızı sıvı, duvarlara ince damarlar gibi yayılıyor, canlı bir organizma gibi nefes alıyordu. Metalik bir koku havaya karıştı. Burnumun içini yakarak ciğerlerime ulaştı. Dudaklarım kasılıp düz bir çizgiye dönüştü. Sandalyemi hızla itip ayağa kalktım. Tam o anda, arkamdan bir el boğazımı kavradı. Sert, öfkeli ve buz gibi. Ciğerlerim yanarken, gözlerimi kapatıp boğuk bir çığlık attım. Sonra bir anda, boğazımı tutan el gevşedi. Gözlerimi açtığımda, odamdaydım. Her şey yerli yerindeydi. Defterimde kan yoktu. Tavana baktım tertemizdi. Nefesimi tuttum, bir süre öylece kaldım. Sonra şakaklarımı ovuşturdum. Aklım bana oyun oynuyordu. Başka bir açıklama bulmak istemedim. Titreyen ellerimle kalemi yeniden tuttum. Kelimeler parmaklarımdan dökülürken, kafamın içindeki gürültü yükseliyordu. “Kahretsin!” dedim fısıltıyla.

“Sevgili günlük. Birkaç gün öncesine kadar normal denilebilecek bir hayatım varken, şimdi korkunç bir süreçten geçiyorum. Yaşam denilen bu yolda yalnız ve kimsesizim. Tek başıma ayakta durma düşüncesi beni ölesiye korkutuyor ve bunu annemsiz becerebilir miyim bilemiyorum. Limanı olmayan bir tekne gibi, okyanusun ortasında savrulup duruyorum. Ne yapacağım hakkında ise bir fikrim yok. Bu bilinmezlik beni ürpertiyor. Sanırım

hayaller görmeye başladım. Bu acının beni delirtmesinden ölesiye korkuyorum.”

Defterimin kapağını umutsuzca kapatıp, çekmeceye koydum. Soğumuş kahvemden son yudumumu alıp bardağı boş tabağın içine yerleştirdim. Yeniden yatağımdaydım. Yaşadıklarımı tekrar tekrar düşünmeye başladığımda düzinelerce anı zihnime iniyor gibiydi. Fakat beni en çok etkileyen geçmişte yaşadığım bir anıyı hatırlamak olmuştu. Bilinçaltı mezarlığımdaki bir anı aniden hortlamıştı sanki.

Çocukluğumda, dolunaylı gecelerde yatağıma uzandığımda, pencereimin önünde duran kukuletalı bir gölgenin ay ışığı altında beni izlediğini görürdüm. O an nefesim kesilir, korkuyla gözlerimi sımsıkı kapatırdım. Tekrar açtığımda ise gölge çoktan kaybolmuş olurdu.

Başta bunun sadece bir rüya olduğunu sandım, anneme anlatmadım. Ama aynı şey defalarca olunca, bir gece ağlayarak annemin odasına koştum. Gördüklerimi anlatırken titriyordum. Annem, yüzünde endişeye benzeyen bir ifade ile beni susturmadı, sadece sessizce dinledi.

Sonra o melodik, anlamını çözemediğim birkaç kelimeyi mırıldandı. Sesi sanki bir ninni gibiydi, ama içinde bir ağırlık vardı. Ardından bana garip bir mavi sıvı içirdi. Tadını hâlâ hatırlıyorum. Ne acıydı ne tatlı, sadece... Yabancıydı. O gecedен sonra o gölge bir daha hiç görünmedi.

Yıllar geçince o anı unutmuşum, ta ki şimdiye kadar. Neden-se bazı parçalar yeniden zihnime doluyordu. Siyah bir kukuleta... Kor ateşler gibi yanan bir çift göz...

Bilinçaltımın unuttuğumu sandığım şeyleri yeniden yüzeye çıkardığımı hissediyordum. Ama asıl korkutucu olan buydu: *Ne içirmişti bana annem o gece?*

Bu düşüncelerle daldığım uykudan, telefonun ısrarcı sesiyle uyandım. Pencereye baktım, hava aydınlanmamıştı. Suna abla olduğunu düşünüp cevap vermeyi reddettim. Ben cevap vermedikçe telefon inatla çalmaya devam etti.

Kimin aradığıyla ilgilenmiyordum. Nihayet sonunda telefon sustu ve ben de huzursuz uykuma geri döndüm. Sabah uyandı-
ğında aklıma gelen ilk düşünce, artık çalıştığım atölyeye dönme zamanımın gelmiş olduğuydu. Paraya ihtiyacım vardı. Annemin mutfaktaki kavanozda biriktirdiği para uzun vadede bana yetmeyecekti. Yaşamak için çalışmam gerekiyordu. Suna ablayı arayıp işe geri dönmeye hazır olduğumu söyledim. Doğru olanın bu olduğunu söyledikten sonra, onun beni heyecanla beklediğini de duyunca telefonu kapattım. Yataktan güçlükle kalkıp banyoya gittim. Ilık bir duş aldıktan sonra saçlarımı kuruladım. Odama gidip dolabımdan ne olduğuna bakmadan elime gelen ilk pantolonu aldım. Üstüme ince bir sweatshirt giyip deri ceketimi de alarak evden çıktım. Yavaş adımlarla iki sokak ilerideki küçük çorap atölyesine doğru yürüdüm. Eski bir binanın altında bulunan atölyenin demir kapısının önünde durup zili çalmak için bir süre bekledim. Normal hayatıma dönmeye gerçekten hazır olup olmadığını düşündüm. Mecburiyet hissiyle, istemeyerek de olsa eski zili iki kez çaldım. Kapı açıldığında, Suna ablanın beni karşılamasıyla gülümsedim.

“Hoş geldin, kızım. Seni bekliyordum,» dedi boynumasarılarak. “Hoş buldum.” diyebilirdim sadece. Aklıma söyleyebileceğim başka bir kelime gelmedi. İçeri girdiğimizde, bizimle çalışan beş arkadaşım yanıma ürkererek yaklaştı. Hepsinin gözlerinde,

sormaya cesaret edemedikleri o soruyu okuyabiliyordum. Hep-sine sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim:

“İyiyim.”

Ceketimi askıya asıp, kimseyle konuşmadan dikiş masasının başına geçtim. Ütüden gelen çorapları etiketlemeye başladım. Kaçamak bakışlarla etrafa baktığımda, arkadaşlarımın göz ucuy-la beni izlediklerini görerek gerildim. Zayıf yanlarımı ve duygularımı asla insanlara yansıtmayı sevmezdim. Duygularımı kendi içimde ve yalnızken yaşamayı tercih ederdim. Kimsenin benim hakkımda fikir sahibi olmasını istemezdim.

Suna abla yemek saatinin geldiğini söyleyerek seslendiğinde, sırtımı geriye yaslayıp derin bir nefes aldım. Suna abla ikinci kez seslendi:

“Ben yemeyeceğim, Abla. Siz yiye.” diyerek cebimden artık saklamak zorunda kalmadığım sigara paketimi çıkardım. Atölye-nin dışına çıkarak bir sigara yaktım. Dumanını içime çekerken, iş arkadaşım Pınar’ın arkamdan gelen sesini duydum:

“Neden yemek yemedin?”

Arkama baktığımda onun da dışarı çıkıp bir sigara yaktığını ve derin bir nefes aldığını gördüm.

“Aç değilim. Şu sıralar pek iştahım yok.” dedim, gülümseme-ye çalışarak.

Yanıma çekingen bir tavırla yaklaşarak:

“Böyle yaparak sadece kendini cezalandırırsın. Kendine iyi bakmak zorundasın. Annen de böyle olmasını isterdi.” dedi.

O an duymak isteyebileceğim en son şey nasihat dinlemektir.

“Herkes kendi hayatıyla ilgilenir! Annemin ne isteyeceğini tahmin edecek kadar tanıımıyorsun bile!” diye bağırdım

kızgınlıkla. Bir şey söylemesine izin vermeden sigaramı yere attım, üzerine bastım ve içeri girdim. Arkamdan sadece baktı. Bu tepkiyi vereceğimi tahmin ediyor olmalıydı. Hep insanlara karşı sivriydim. Akılcı bana yardım etmek istiyordu, ama ben yardım isteyen biri olmamıştım.

İçeri dönüp yeniden makinemin başına geçtim ve çoraplardaki etiketleri dikmeye başladım. Pınar da sessizce ütü masasına geçti. Yüzü utançtan kızarmıştı. Ne olduğunu soran meraklı yüzlere cevap vermedi. Zamanın olduğundan daha yavaş akması beni yoruyordu. Uzun zamandır bu atölyede çalışıyordum ve hiç bu kadar zor gelmemişti.

Nihayet saat sekizi gösterdiğinde çalan zil, paydos vaktinin geldiğini hatırlattı. Makinadan seri bir hareketle kalkıp çantamı ve ceketimi aldım. Kimseyle konuşmadan dışarı çıktım. Arkamdan koşturarak gelen adımların sesiyle Suna ablanın yetiştiğini anladım. Başka kim olabilirdi ki? Elini omzuma koydu, nefes nefese:

“Güneş, bekle! Bize gelir misin bu akşam? Bizim için de iyi olur. Sen de kafanı dağıtırsın biraz.”

“Olur, Suna Abla.” dedim. Gözleri bir anda şaşkınlıkla ışıldadı. Gerçekten de eve gitmek istemiyordum. Bir zamanlar yuvam olan o ev, şimdi karanlık bir mezardan farksızdı. Bir günlüğüne bile olsa uzak kalacak olmak, içimde hafif bir rahatlama hissi uyandırdı. Hemen karşımızdaki banka oturup Sinan abinin gelmesini bekledik.

Suna abla ellerini bir anne şefkatiyle omzuma yerleştirdi. İçimden “*İşte, gene başlıyoruz.*” diye geçirdim.

“Bu hayatta geçmeyecek hiçbir acı yok, kızım.” dedi. “İnsanoğlu beşerdir. Her acıyı zamanla unuttur. Biz farkında olmasak

da bu, Allah'ın bize verdiği bir nimettir. Eğer acılar unutulmamış ve aynı sıcaklıkla devam etmiş olsaydı, kimse hayatına devam edemezdi.”

Sözler boğazımda takıldı. Sessiz kaldım. Rüzgâr yüzüme çarptı, taşların soğuşunu hissettim; uzaklardan bir kuzgun sesi geliyordu. Onun söylediklerine katılmıyordum. Annemin benden alınması, başıma gelen bir cezaydı. Onu ve onsuzluğun verdiği acıyı asla unutmuyacaktım. Ellerimi dizlerimin üstünde birleştirip sessizliğimi korudum. İçimden geçen kelimelerin, benim iznim olmadan ağızımdan çıkacağından korkuyordum.

İleriden homurdanarak gelen ağır, mavi ve eski arabanın Sinan abiye ait olduğunu fark edince, kurtulduğum için kendimi şanslı hissederek ayağa kalktım.

“Sinan abi geldi,” dedim, derin bir oh çekerek. Suna abla da benimle kalktı, önümüzde duran arabanın kapısını açtı ve öndeki koltuğa yerleşti. Ben ise hemen arkasına oturdum. Sinan abi, gülen gözleriyle:

“Hoş geldin kızım. Seni iyi gördüm,” dedi. Yüzü her zamanki gibi sevimliydi.

“Teşekkür ederim Abi. Ben de seni çok iyi gördüm,” dedim.

Araba, yılların yorgunluğunu taşıyan bir sesle ağır ağır hareket etmeye başladı. Kafamı cama yaslayıp akıp giden trafiği ve ışıkları seyrettim. Işıklar sanki İstanbul'un karanlık yüzünü yumuşatan küçük parıltılar gibi dans ediyordu. İçimde hâlâ hafif bir gerginlik vardı ama bir yandan da o anın verdiği tuhaf bir huzur hissettim.

Birkaç dakika içinde eve varmıştık. Bu eve ilk gelişim değildi ama ilk kez bu kadar mutluydum. Daha önce de birçok kez gelmiştim; fakat o an bana bir cennet gibi görünüyordu. Küçük bir

bahçenin içinde, gül ağaçları ve kasımpatıların arasında duran evdi. Bahçe kapısından içeri girince, rüzgârın taşıdığı güllerin kokusu ve toprağın hafif nemi burnuma doldu. Derin bir nefes alarak içime doyasıya çektim. Bana cenneti anımsatan bu güzel bahçeye gözlerim kamaşarak baktım. Daha sonra, Sinan abi ve Suna ablanın arkasından yavaşça eve doğru yürüdüm. Dışarıda ayakkabılarımı çıkarıp ayakkabılığa yerleştirdikten sonra içeriye girdim. Çantamı ve ceketimi Suna abla elimden alıp portmantoya astı. Ellerimi yıkamak için koridorun ortasında duran banyoya gittim. Ellerimi yıkayıp çıktım ve giriş kapısının solunda kalan salona çekinerek girdim. Sinan abi, elinde kumandayla haber kanallarına bakıyordu. Ben içeriye girince sesi kısıp oturduğu kanepeye doğruldu. Ben de hemen yanındaki yeşil koltuğa yerleştim.

“Bu ev cennet gibi, Sinan Abi. İçerideki huzur tüm ruhuma işliyor,” dedim.

Sözlerime, gülümseyerek karşılık verdi;

“Sen de gelince bu eve güneş doğdu, kızım.” Sözleri içime işlemişti.

“O güneş batalı günler oldu, Sinan Abi.” dedim, şakayla karışık. Bu sözlerim onun nur gibi yüzünü bir an gölgeledi.

“Öyle deme, kızım. Sen hâlâ bir güneş gibi parlaksın. Her zaman da öyle kalacaksın.»

Sohbetimiz, Suna ablanın elinde çaylarla içeriye girmesiyle bölündü. Tepsideki çayları sırasıyla bize uzattı. Çayı porselen kupada içmeyi sevdiğimi unutmamıştı. Teşekkür ederek kupamı aldım ve kendi bardağını da alıp yanıma oturdu.

“Güneş, bugün atölyeye dönmene çok sevindim. Bir daha bu kadar uzak kalıp kendini özletme, tamam mı?”